

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **JUDr. V. F.**, advokáta, S., Prešov, proti žalovanému: **D. R.**, N., Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/225/15549/2007/997020-r zo dňa 15.03.2007 a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/26/2007-23 zo dňa 12.02.2008, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/26/2007-23 zo dňa 12.02.2008 **potvrďuje**.

Žalobcovi sa **nepriznáva** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/225/15549/2007/997020-r zo dňa 15.03.2007, ktorým zamietol odvolanie žalobcu pre jeho neodôvodnenosť vo vzťahu k dodatočnému platobnému výmeru daňového úradu Prešov 1 zo dňa 23.06.2005 č. 724/230/3011-38871/05/Kraf. Správca dane na základe opakovanej kontroly dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2002, o výsledku ktorej bol spísaný protokol o určení dane podľa pomôcok dňa 19.05.2005 č. 724/320/3708/25057/05/Cso na základe zistenia, že žalobca počas opakovanej kontroly nepredložil kompletne daňové doklady za rok 2002 z dôvodu, že došlo k ich odcudzeniu. Uvedenú skutočnosť žalobca preukázal predložením uznesenia

č.j. ČVS: ORP-202/PP-2-2003 zo dňa 15.04.2003, ktoré vydalo Obvodné oddelenie PZ Prešov – Sever, z ktorého vyplýva, že dňa 11.03.2003 z osobného motorového vozidla žalobcu boli okrem iných vecí žalobcu odcudzené aj jeho účtovné doklady za rok 2002 vzťahujúce sa k činnosti advokátskej praxe žalobcu. Keďže žalobca ako daňový subjekt nedokázal ním vykázané údaje vo svojom daňovom priznaní za rok 2002, t.j. príjmy a výdavky presne a úplne zdokladovať, správca dane pristúpil k uplatneniu § 29 ods. 5 zák.č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) a z dôvodu, že neprišlo k dohode o určení výšky dane, správca dane použil pomôcky, na základe ktorých stanovil výšku daňovej povinnosti žalobcu za rok 2002 v sume 25 000 Sk.

Krajský súd v Prešove rozsudok zdôvodnil tým, že v daňovom konaní neprišlo k určeniu dane dohodou a teda správca dane postupoval v súlade so zákonom, a pristúpil k určeniu dane podľa pomôcok. Rozhodnutie, ako aj postup správnych orgánov, napadnuté v medziach žaloby boli v súlade so zákonom a z uvedených dôvodov žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca dôvodiac tým, že pokiaľ mal správca dane názor, že je potrebné uzatvoriť daň dohodou o inej výške dane ako uviedol žalobca v daňovom priznaní, túto mal žalobca záujem uzatvoriť, avšak len v takej výške daňovej povinnosti akú uviedol v daňovom priznaní. Žalobca svoju daň a aj daňovú povinnosť riadne spracoval podľa všetkých relevantných účtovných dokladov, ktoré boli k dispozícii ku dňu spracovania daňového priznania, pričom uviedol, že tvrdenie správcu dane, že pri stanovení výšky dane použil metódu porovnania subjektov A, B, t.j. že porovnal niekoľko advokátskych kancelárií, resp. daňových priznaní daňových priznaní porovnateľných s činnosťou žalobcu, je hmotnoprávne aj procesnoprávne irelevantné a to z dôvodu, že je všeobecne známe, že nie každý advokát, resp. advokátske kancelárie vykonávajú totožné činnosti, a keďže totožné činnosti nevykonávajú, nie je možné advokátske kancelárie porovnať v rámci ich príjmov či výdavkov. Dôležitou otázkou v danom prípade je podľa žalobcu preskúmanie, či bolo možné v tomto prípade určiť žalobcovi daň z príjmov na základe pomôcok a to napriek tomu, že ako daňovník v maximálnej snahe zrekonštruoval účtovníctvo, avšak minimálnu časť nedokázal, ale na druhej strane žiadal a ponúkol správcovi dane vykonať dôkaz, aby naplnil svoju opodstatnenosť zaplatenia dane. Uvedené však správca dane neakceptoval. Podľa názoru žalobcu Krajský súd v Prešove nesprávne vyhodnotil dôkazy, ktoré boli predkladané žalobcom, jednostranne posúdil vyjadrenia žalovaného a zjavne neprihliadol na to, ktoré dôkazy navrhoval žalobca, ktoré svedčili v prospech neho a prihliadal len na tie dôkazy, ktoré uvádzal žalovaný.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol Najvyššiemu súdu SR, aby rozsudok krajského súdu v Prešove zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný dňa 23.04.2008 tak, že dôvody žalobcu uvedené v odvolaní nie sú opodstatnené, svojimi námietkami nijako nevyvrátil závery daňových orgánov ani súd v tom, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre určenie dane podľa pomôcok, a že v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno (§ 29 ods. 8 zák.č. 511/1992 Zb.). Dôsledky porušenia povinnosti vníma len v možnom postihu vo forme pokuty za porušenie povinnosti vedenia účtovníctva a nevníma uvedené dôsledky aj v možnosti správca dane v tomto prípade určiť daň z príjmov aj inou formou, ako je výsledok dokazovania, teda určiť daň podľa pomôcok. Správca dane v tomto prípade postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 511/1992 Zb. a na základe týchto skutočností navrhol žalovaný, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1S/26/2007-23 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku /ďalej len O.s.p./) preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a preto je potrebné napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdiť. Na základe uvedeného v súlade s § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Z pripojeného administratívneho spisu vyplynulo, že správca dane – Daňový úrad Prešov začal u žalobcu dňa 20.12.2004 opakovanú kontrolu dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2002, o výsledku, ktorej bol vyhotovený protokol o určení dane podľa pomôcok zo dňa 19.05.2005 č. 724/320/3708/25057/05/Cso pretože žalobca k opakovanej daňovej kontrole nepredložil kompletne daňové doklady za rok 2002 z dôvodu, že prišlo k ich odcudzeniu. Keďže žalobca ako daňový subjekt svoje príjmy a výdavky za rok 2002 úplne nedokladoval, pristúpil správca dane k postupu podľa § 29 ods. 5 zák.č. 511/1992 Zb. a navrhol žalobcovi uzavretie dohody o určení výšky dane na ústnom pojednávaní dňa 16.02.2005, pričom žalobca s uvedeným spôsobom určenia dane nesúhlasil. Keďže k dohode neprišlo, správca dane pristúpil k určení dane podľa pomôcok, ktoré si zaobstaral v súčinnosti s daňovým subjektom. Žalobca za rok 2002 vykázal v daňovom priznaní príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti vo výške 925 938 Sk a výdavky vo výške 839 168 Sk, základ dane 86 770 Sk a daň vo výške 5 000 Sk.

Žalobca v priebehu daňového konania nepreukázal z dôvodu chýbajúcich daňových dokladov správnosť priznania dane z príjmov fyzických osôb za rok 2002 a to aj napriek dôkaznej núdzi, ktorá vyplýva z objektívnych dôvodov, teda je dôsledkom odcudzenia daňových dokladov z automobilu žalobcu. Správca dane pristúpil preto k určení dane podľa pomôcok, keďže žalobca navrhnutú dohodu, ktorej obsahom bola navrhnutá výška dane za rok 2002 v sume 25 000 Sk, žalobca neakceptoval. Správca dane v protokole zo dňa 19.05.2005 v bodoch 2.2 a 2.3

uviedol pomôcky, ktoré použil pri určení výšky daňovej povinnosti žalobcu za rok 2002.

Podľa § 48 ods. 2 veta prvá zák.č. 511/1992 Zb. odvolací orgán preskúma odvolaním napadnuté rozhodnutie vždy v rozsahu požadovanom v odvolaní.

Podľa § 48 ods. 4 cit.zák. ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o dani určenej podľa pomôcok, alebo o dani dohodnutej v daňovom konaní, skúma odvolací orgán iba dodržanie zákonných podmienok pre použitie tohto spôsobu ručenia dane. Ak zistí odvolací orgán, že tieto zákonné podmienky boli dodržané, odvolanie pre jeho neodôvodnenosť zamietne.

Podľa § 29 ods. 6 zák.č. 511/1992 Zb, ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa ods. 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojim obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky a výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

V tomto prípade je nesporné, že žalobca porušil svoju povinnosť riadne uchovať účtovné doklady, rovnako počas daňovej kontroly nepredložil všetky účtovné doklady za kontrolované daňové obdobie, čím zavinil, že nebolo možné preveriť správnosť údajov uvedených v predmetnom daňovom priznaní. Keďže v danom prípade k dohode o výške dane z príjmov za obdobie roku 2002 medzi správcou dane a žalobcom neprišlo, žalobca neunesol dôkazné bremeno z dôvodu, že nepredložil dôkazy preukazujúce opodstatnenosť určenej výšky príjmov a výdajov uvedených v daňovom priznaní za obdobie roku 2002. Správca dane postupoval v súlade so zákonom, keď určil žalobcovi daň podľa pomôcok. Z bodu 2.2 a 2.3 protokolu č. 724/320/3708-25057/05/Cso zo dňa 19.05.2005, ktorý vyhotovil Daňový úrad Prešov I vyplýva, ktoré pomôcky boli v tomto konaní zabezpečené. K námietke žalobcu, že nebol správny postup správcu dane pokiaľ porovnával príjmy rôznych advokátskych kancelárií z dôvodu, že každá vykonáva iné konkrétne činnosti a z tohto dôvodu majú aj iné príjmy, súd konštatuje, že podľa obsahu citovaného protokolu, zo strany 9, 10 vyplýva, že správca dane v rámci miestneho zisťovania dňa 25.02.2005 u dvoch daňových subjektov s činnosťou komerčných právnikov a advokátov preveril výšku výdavkov na réžiu súvisiacu s dosiahnutím, udrжанím a zabezpečením príjmov, pričom poznatky zistené u uvedených subjektov sprie-

meroval a žalobcovi bol uznaný prepočítaný priemer výdavkov na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov vo výške 278 110 Sk.

Na základe uvedeného dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že prvostupňový súd rozhodol vecne správne, keď zamietol žalobu, pretože žalobca v danom prípade neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal výšku príjmov a výdavkov za zdaňovacie obdobie roku 2002 v plnom rozsahu, teda v rozsahu, v ktorom si ich uplatnil v daňovom priznaní za predmetné obdobie. Z tohto dôvodu správca dane a žalovaný postupovali v súlade so zákonom, keď stanovili žalobcovi daň z príjmu za obdobie roku 2002 podľa pomôcok. Z uvedených dôvodov odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd rozhodol vecne správne a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. a nepriznal žalobcovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, náhradu trov odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 05. júna 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková